18 Μαΐου 2014

Ποια η απίστευτη ιστορία του ανθρώπου που κατάφερε να ζει χωρίς φαγητό

Το Δεκέμβριο του 2012, τρεις νεαροί άντρες ζούσαν σε ένα κλειστοφοβικό σπίτι στο San Francisco, στην περιοχή Tenderloin...Είχαν παραλάβει 170.000 δολάρια από την επενδυτική εταιρία Y Combinator, όμως το project τους- ένα σχέδιο για τη δημιουργία φτηνών πύργων κινητής τηλεφωνίας- απέτυχε. Με τις 70.000 που τους είχαν μείνει συνέχισαν να προσπαθούν μέχρι που ξέμειναν από χρήματα. Αλλά πώς θα μπορούσαν να κάνουν τη χρηματοδότηση να κρατήσει; Δουλεύοντας μανιωδώς είχαν ήδη αποχαιρετίσει την κοινωνική τους ζωή και το νοίκι ήταν ένα κόστος που δεν μπορούσαν να αποφύγουν. Καθώς εξέταζαν τον προϋπολογισμό τους, το βασικό τους πρόβλημα ήταν άλλο: το φαγητό.

Τρέφονταν κυρίως με σνακς και συμπληρώματα βιταμινών, για να αποφύγουν το σκορβούτο, αλλά ο λογαριασμός του φαγητού παρέμενε δυσβάστακτος. «Το φαγητό ήταν ένα τεράστιο βάρος, είχαμε μια πολύ μικρή κουζίνα χωρίς νεροχύτη» δήλωσε ο Rob Rhinehart, ένας εκ των τριών. Τα γεύματα McDonald’s και τις πίτσες ακολούθησε μια πολύ μεγάλη δίαιτα, μέχρι που δεν άντεχαν άλλο και νόμιζαν πως θα πεθάνουν.
Ο Rhinehart στα 25 του, έχοντας σπουδάσει ως ηλεκτρολόγος μηχανικός στο τεχνολογικό πανεπιστήμιο της Georgia, άρχισε να αναλογίζεται το φαγητό σαν ένα πρόβλημα μηχανικής. «Χρειάζεσαι αμινοξέα και λιπίδια, όχι το ίδιο το γάλα» είπε. «Χρειάζεσαι υδατάνθρακες, όχι το ίδιο το ψωμί» σκέφτηκε. Τα φρούτα και τα λαχανικά μας παρέχουν ζωτικές βιταμίνες και μέταλλα, όμως «είναι κατά το

μεγαλύτερο τους ποσοστό νερό». Άρχισε λοιπόν, να πιστεύει πως το φαγητό δεν είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να πάρουμε αυτά που χρειαζόμαστε για να επιβιώσουμε. «Φαίνεται πως είναι ένα σύστημα πολύ πολύπλοκο, πολυδάπανο και εύθραυστο» είπε.

Όμως τι θα γινόταν αν προσπερνούσε τη διαδικασία της τροφής και πήγαινε κατευθείαν στην πρόσληψη των χημικών συστατικών; Έκανε ένα διάλειμμα απ' τον πειραματισμό σε προγράμματα software και ξεκίνησε να μελετά βιβλία της διατροφικής βιοχημείας. Τελικά ο Rhinehart συνέταξε μια λίστα 35 θρεπτικών χαρακτηριστικών που χρειάζονται για την επιβίωση. Ύστερα αντί να πάει στο super market, παρήγγειλε απ' το διαδίκτυο τα συγκεκριμένα συστατικά, κυρίως με τη μορφή χαπιού ή σκόνης και τα έβαλε όλα στο blender με λίγο νερό. Το αποτέλεσμα ήταν ένας πολτός χημικών ουσιών, που έμοιαζε με πηχτή, κολλώδη λεμονάδα. «Άρχισα να ζω με αυτό». Ο Rhinehart ονόμασε τη φόρμουλα του «Soylent», από την ταινία επιστημονικής φαντασίας του 1973, με τίτλο «Soylent Green» και πρωταγωνιστή τον Charlton Heston. Η ταινία βρίσκεται σε ένα μέλλον, που λόγω της ρύπανσης και του υπερπληθυσμού, οι άνθρωποι ζουν σε μυστηριώδη υποστρώματα, με το όνομα Soylent Green. Τελειώνει με τη φρικαλέα αποκάλυψη ότι τα Soylent Green είναι φτιαγμένα από ανθρώπινη σάρκα.

Οι συγκάτοικοι του ήταν αρκετά επιφυλακτικοί. Έλεγαν πως τους φαίνεται πολύ παράξενο αυτό που έκανε και συνέχιζαν να κάνουν τα ψώνια τους απ' το super market. Ύστερα από ένα μήνα ο Rhinehart δημοσίευσε τα αποτελέσματα του πειράματος του σε ένα blog με τίτλο «Πώς σταμάτησα να τρώω φαγητό». Όπως έγραψε, το ποτό Soylent ήταν πολύ νόστιμο και όταν το δοκίμασε για πρώτη φορά «Ένιωσα πως είχα φάει το καλύτερο πρωινό της ζωής μου». Πίνοντας Soylent γλίτωσε πολύ χρόνο και χρήμα, καθώς τα χρήματα που δαπανούσε το μήνα για φαγητό απ' τα 470 δολάρια έπεσαν στα 50. Ο ίδιος τονίζει: «Η φυσική μου κατάσταση είχε αξιοπρόσεκτη βελτίωση, το δέρμα μου ήταν πιο καθαρό, τα δόντια μου λευκότερα, τα μαλλιά μου πιο πυκνά και η πιτυρίδα μου εξαφανίστηκε». Ολοκληρώνοντας έγραψε: «Δεν έχω φάει μπουκιά εδώ και 30 μέρες και αυτό άλλαξε τη ζωή μου».

Σε μερικές βδομάδες το δημοσίευμα του ήταν πρώτο στο Hacker News, αλλά δίχασε το κοινό που το διάβασε. Πάντως ήταν πολλοί εκείνοι που του ζητούσαν τη φόρμουλα, την οποία και ανάρτησε.

Είναι πάντως χαρακτηριστικό ότι εδώ και μια δεκαετία ευδοκιμεί το «lifehacking», δηλαδή η επινόηση τρόπων για την ταχύτερη διεκπεραίωση των υποχρεώσεων της ημέρας, έτσι ώστε να απελευθερώνεται χρόνος. Το «φαγητό απ' το μέλλον» του Rhinehart επιτυγχάνει να υπηρετήσει έξυπνα αυτό το πνεύμα. Άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο έχουν ξεκινήσει ήδη να το δοκιμάζουν αλλά και να δημιουργούν τις δικές τους εκδοχές. Σύντομα άρχισαν τα σχόλια και οι διαπληκτισμοί στο Reddit για τη σωστή δόση ασβεστίου και μαγνησίου. Ύστερα από τρεις μήνες, ο Rhinehart

κατάλαβε πως το μείγμα του δημιουργεί τις προϋποθέσεις για περαιτέρω ενασχόληση. «Έδωσε περισσότερη αξία στη ζωή μου από οποιαδήποτε εφαρμογή έχω δημιουργήσει» είπε. Αυτός και οι συγκάτοικοι έβαλαν στην άκρη τις ιδέες τους για software και ασχολούνται πλέον με την επιχείρηση συνθετικών τροφίμων.
Για να προσελκύσουν κεφάλαια, ο Rhinehart και οι συγκάτοικοί του, απευθύνθηκαν στο διαδίκτυο. Έστησαν μια εταιρία στην οποία οι πελάτες αγόραζαν προμήθεια μιας βδομάδας Soylent με το αντίτιμο των 65 δολαρίων. Ξεκίνησαν έχοντας ως στόχο τα 100 χιλιάδες δολάρια, τα οποία ήλπιζαν πως θα συγκεντρώσουν σε ένα μήνα. Βλέποντας τις προσφορές ο Rhinehart είπε: «Έχουμε τόσα τις δύο πρώτες ώρες». Την προηγούμενη εβδομάδα τα πρώτα 30 χιλιάδες τεμάχια των Soylent ταξίδεψαν για πελάτες σε όλη την Αμερική. Η επενδυτική εταιρία Andreessen Horowitz ενίσχυσε το εγχείρημα με 1 εκατ. δολάρια.
Το Soylent ανακοινώθηκε απ’ τον τύπο ως «το τέλος του φαγητού», που είναι κάπως ζοφερό μελλούμενο. Θα ήταν κρίμα τις τόσο όμορφες γεύσεις που απολαμβάνουν οι άνθρωποι, να τις αρνηθούν για χάρη μιας γρηγορότερης ζωής. Ωστόσο, ο Rhinehart λέει πως δεν είναι αυτό ακριβώς το όραμα του. «Τα περισσότερα απ’ τα γεύματα μας τα ξεχνάμε» είπε. Φαντάζεται πως στο μέλλον «θα είναι διαφορετικά τα γεύματα που θα αφορούν την επιβίωση, ομαλή λειτουργία του οργανισμού και διαφορετικά για την εμπειρία και την κοινωνικοποίηση».
Πηγές:athensmagazine.gr- pentapostagma.gr